

ADVIES Nr. 1.564

Zitting van dinsdag 18 juli 2006

Ontwerp van koninklijk besluit tot vervanging van het koninklijk besluit van 7 november 1966 betreffende de tewerkstelling op zondag in kleinhandelszaken en kapperssalons gevestigd in badplaatsen, luchtkuuroorden en toeristische centra

x   x   x

2.202-1

A D V I E S Nr. 1.564

Onderwerp : Ontwerp van koninklijk besluit tot vervanging van het koninklijk besluit van 7 november 1966 betreffende de tewerkstelling op zondag in kleinhandelszaken en kapperssalons gevestigd in badplaatsen, luchtkuuroorden en toeristische centra

---

Bij brief van 15 juni 2006 heeft de heer P. VANVELTHOVEN, minister van Werk, het advies van de Nationale Arbeidsraad ingewonnen over een ontwerp van koninklijk besluit tot vervanging van het koninklijk besluit van 7 november 1966 betreffende de tewerkstelling op zondag in kleinhandelszaken en kapperssalons gevestigd in badplaatsen, luchtkuuroorden en toeristische centra.

Het onderzoek van die adviesaanvraag werd toevertrouwd aan de commissie Individuele Arbeidsverhoudingen.

De commissie heeft in het kader van haar werkzaamheden een beroep kunnen doen op de gewaardeerde medewerking van de directeur-generaal van de Algemene Directie van de Individuele Arbeidsbetrekkingen van de Federale Overheidsdienst Werkgelegenheid, Arbeid en Sociaal Overleg.

Op verslag van die commissie heeft de Raad op 18 juli 2006 navolgend advies uitgebracht.

x   x   x

ADVIES VAN DE NATIONALE ARBEIDSRAAD

I. ONDERWERP EN DRAAGWIJDTE VAN DE ADVIESAANVRAAG

Bij brief van 15 juni 2006 heeft de heer P. VANVELTHOVEN, minister van Werk, het advies van de Nationale Arbeidsraad ingewonnen over een ontwerp van koninklijk besluit tot vervanging van het koninklijk besluit van 7 november 1966 betreffende de tewerkstelling op zondag in kleinhandelszaken en kapperssalons gevestigd in badplaatsen, luchtkuuroorden en toeristische centra.

Het ontwerp van koninklijk besluit wijzigt de erkenningscriteria en voert een eenvoudiger procedure in voor de erkenning als toeristisch centrum.

In zijn adviesaanvraag wijst de minister erop dat het ontwerp gevolg geeft aan de beslissing van de ministerraad van 17 maart 2006 om de procedure voor de erkenning als toeristisch centrum in het kader van artikel 14 van de arbeidswet van 16 maart 1971 te wijzigen. Op die ministerraad werden hiervoor de volgende principes naar voren geschoven: een snelle en vereenvoudigde erkenningsprocedure, de mogelijkheid om delen van een gemeente als toeristisch centrum te erkennen blijft behouden en zowel het verblijfstoerisme als het dagtoerisme worden erkend.

Het aan de Raad voorgelegde ontwerpbesluit bevat deze principes en werd op de ministerraad van 9 juni 2006 besproken. Met betrekking tot de duur van de overgangsmaatregel voor de gemeenten die momenteel als toeristisch centrum zijn erkend is nog geen definitieve beslissing genomen.

II. STANDPUNT VAN DE RAAD

A. Voorafgaande opmerking

Alvorens nader in te gaan op de inhoud van de adviesaanvraag, wenst de Raad erop te wijzen dat de discussie over de erkenningsprocedure tot toeristisch centrum niet interfereert met de bespreking over het aantal koopzondagen tijdens dewelke werknemers in de distributiesector mogen worden tewerkgesteld waarover de Raad op 2 mei 2006 het advies 1. 558 heeft uitgebracht.

B. Algemene beoordeling

De Raad heeft kennis genomen van het ontwerp van koninklijk besluit dat hem ter advies is overgelegd.

Hij kan instemmen met de doelstellingen van dit ontwerp dat, zoals in de adviesaanvraag wordt onderlijnd, een nieuwe set van objectieve criteria en een eenvoudiger en kortere procedure beoogt.

De Raad heeft vervolgens een onderzoek gewijd aan de bepalingen van het ontwerp.

Op grond van dat onderzoek kan hij met die bepalingen akkoord gaan onder voorbehoud van de hierna volgende opmerkingen.

C. Onderzoek van de tekst van het ontwerp

1. Definities en toepassingsgebied (artikelen 1 en 2)

De Raad stelt vast dat voor de toepassing van het ontwerp als toeristen worden beschouwd: de bezoekers komende van buiten de eigen streek, die ter plaatse verblijven of langskomen met het oog op het bezoeken van bezienswaardigheden van culturele of historische aard, natuurschoon, ondernemingen voor sportieve of culturele ontspanning, bedevaartsoorden, horecagelegenheden.

Wat betreft de horecagelegenheden, merkt de Raad op dat de aanwezigheid daarvan, net als van winkelcentra, het gevolg is van de aanwezigheid van toeristische bezienswaardigheden waarvoor de toeristen naar de gemeente komen, maar dat horecagelegenheden niet als een bezienswaardigheid op zichzelf beschouwd kunnen worden.

Om die reden stelt de Raad voor om de term "horecagelegenheden" in de definitie van de notie toeristen weg te laten.

Voorts vestigt de Raad de aandacht erop dat de Nederlandse tekst van het ontwerp het heeft over toeristen als “bezoekers komende van buiten de eigen streek”, terwijl de Franse tekst “les visiteurs venant de l’extérieur de la région” beoogt.

De Raad is van oordeel dat het begrip “région” niet in de institutionele betekenis maar wel in de zin van het Nederlandse “streek” moet beschouwd worden.

2. Erkenningscriteria (artikel 3)

a. Algemene opmerkingen

1) Gemeenten of delen van een gemeente

De Raad merkt op dat volgens het ontwerp de minister van Werk een erkenning kan verlenen voor gemeenten of voor delen van een gemeente. Om die erkenning te bekomen, moeten de gemeenten of delen van een gemeente aan bepaalde voorwaarden voldoen.

Hij wijst erop dat er in de aanhef van het artikel 3 sprake is over de voorwaarden voor gemeenten of delen van een gemeente maar dat er in de omschrijving van de afzonderlijke criteria enkel melding wordt gemaakt van de gemeenten als dusdanig, behalve voor wat betreft het criterium voor dagtoerisme dat verwijst naar de gemeente of een zorgvuldig omschreven deel van het grondgebied (artikel 3, 8°).

De Raad is van oordeel dat het feit dat er in de omschrijving van de criteria enkel sprake is over de gemeente en niet over de delen ervan verkeerdelijk de indruk kan wekken dat, wanneer er een erkenning voor een gedeelte van een gemeente wordt gevraagd, de criteria ten aanzien van het volledige grondgebied van de gemeente moeten worden toegepast.

Om dit te vermijden, vindt de Raad het noodzakelijk in de tekst van het artikel 3 te verduidelijken dat de criteria moeten beoordeeld worden voor het niveau waarvoor de erkenning wordt gevraagd.

Daartoe stelt de Raad concreet voor in de aanhef van het artikel 3 enkel melding te maken van de gemeenten en op het einde van dit artikel een algemene bepaling in te lassen volgens dewelke voor de toepassing van de erkenningscriteria delen van gemeenten met gemeenten kunnen worden gelijkgesteld.

Voorts is de Raad van oordeel dat uit de tekst van het ontwerp niet duidelijk blijkt wat precies met de term “delen van een gemeente” bedoeld wordt. Om dit verhelpen, stelt hij voor een objectief criterium in de tekst van het ontwerp op te nemen.

2) Voldoen aan het geheel van de voorwaarden

De Raad merkt op dat uit artikel 3 van het ontwerp niet duidelijk blijkt of het voor de erkenning als toeristisch centrum volstaat te voldoen aan één of meerdere erkenningscriteria of als alle criteria moeten vervuld zijn.

Daarover ondervraagd, heeft de vertegenwoordiger van de FOD WASO geantwoord dat de in artikel 3 opgenomen voorwaarden cumulatief moeten worden opgevat. Dit blijkt trouwens ook duidelijk van artikel 7 waarin bepaald wordt dat de erkenningsaanvraag alle elementen moet bevatten om na te gaan of een gemeente of een deel ervan aan elk van de erkenningscriteria beantwoordt.

Om elke verwarring te vermijden, vraagt de Raad het artikel 3 in die zin te preciseren.

3) Interpretatie van de erkenningsvoorwaarden

De Raad constateert dat in de aanhef van het artikel 3 wordt bepaald dat voor sommige erkenningscriteria (1 tot en met 5) de gemeente enkel moet aantonen dat ze eraan voldoet “zonder dat ze geïnterpreteerd worden”.

De Raad vraagt zich af wat met die laatste zinsnede bedoeld wordt. Hij ziet de meerwaarde er niet van in en stelt dan ook voor dat ze geschrapt wordt.

b. Opmerkingen betreffende bepaalde criteria

1) Significante aanwezigheid van bezienswaardigheden

De Raad stelt vast dat, om te worden erkend, er in de gemeente (of een deel ervan) een significante aanwezigheid van bezienswaardigheden vereist wordt. In dit kader wordt ook melding gemaakt van horecagelegenheden.

Zoals de Raad reeds in verband met de definitie van de notie toeristen heeft opgemerkt, kan de aanwezigheid van horecagelegenheden op zichzelf niet als een bezienswaardigheid beschouwd worden, maar is de aanwezigheid ervan het gevolg van het feit dat er zich in de gemeente (of een deel ervan) bezienswaardigheden bevinden.

De Raad stelt dan ook voor in artikel 3, 2° de verwijzing naar horecagelegenheden weg te laten en die notie toe te voegen aan de exemplatieve opsomming van de omkaderingselementen waarover de gemeente (of een deel ervan) volgens artikel 3, 1° voor de opvang van toeristen moet beschikken.

2) Aantal toeristen

De Raad wijst erop dat volgens artikel 3, 7° minstens één van de toeristische bezienswaardigheden die in de gemeente (of een deel ervan) significant aanwezig moeten zijn, minstens 5.000 toeristen per jaar moet hebben.

De Raad meent dat 5.000 toeristen per jaar voor een bezienswaardigheid niet volstaat om een gemeente (of een deel ervan) als toeristisch centrum te erkennen.

Concreet stelt hij voor dit aantal tot 15.000 te verhogen.

3) criterium voor dagtoerisme

De Raad constateert dat volgens artikel 3, 8°, 2. als criterium voor dagtoerisme gehanteerd wordt : de gemeente of een zorgvuldig omschreven deel van het grondgebied dat 130 of minder inwoners per horecazaak op het grondgebied telt.

Hij wijst er in de eerste plaats op dat die tekst moet worden aangepast als gevolg van zijn voorstel om in artikel 3 een algemene bepaling op te nemen volgens dewelke een deel van een gemeente met een gemeente kan worden gelijkgesteld voor het geval de erkenningsaanvraag op een deel van de gemeente betrekking heeft. Concreet betekent dit dat de woorden “ of een zorgvuldig omschreven deel van het grondgebied” moeten worden weggelaten.

Voorts vestigt de Raad er in verband met dit criterium er de aandacht op dat uit de tekst van het ontwerp blijkt dat de winkelcentra op zichzelf niet als een toeristische bezienswaardigheid beschouwd kunnen worden en derhalve ook niet onder het erkenningscriterium voor dagtoerisme kunnen vallen.

3. Duur van de erkenning (artikelen 5 en 9)

De Raad constateert dat volgens artikel 5 van het ontwerp de geldigheidsduur van een erkenning als toeristisch centrum beperkt wordt tot een periode van vier jaar, die hernieuwbaar is.

Voorts wordt in artikel 9 van hetzelfde ontwerp bepaald dat de gemeenten die momenteel reeds erkend zijn, zulks blijven voor een periode van tien jaar die zou ingaan vanaf de inwerkingtreding van het besluit.

Aangezien de duur van een erkenning volgens het ontwerp tot vier jaar beperkt wordt, vindt de Raad het billijk om in een overgangperiode van vier jaar te voorzien.

Hij stelt derhalve voor om in artikel 9 de termijn van tien jaar door vier jaar te vervangen.

4. Gebied van erkenning (artikel 6)

De Raad merkt op dat krachtens artikel 6 van het ontwerp de erkenning als toeristisch centrum door de minister van Werk op grond van het onderzoek van de erkenningsaanvraag kan worden toegestaan voor het ganse grondgebied van de gemeente of voor een deel ervan. De minister kan evenwel uit eigen beweging de erkenning beperken tot een deel van het grondgebied van de gemeente indien uit het onderzoek van de aanvraag blijkt dat de horeca, de attracties of de investeringen zich concentreren in een bepaald deel van de gemeente.

De Raad meent dat de tekst over de beperking van de erkenning moet worden aangepast om in overeenstemming te zijn met de wijzigingen die hij heeft voorgesteld met betrekking tot het artikel 3 dat handelt over de erkenningscriteria.

Concreet stelt hij voor om in artikel 6 te bepalen dat de minister de erkenning tot een deel van het grondgebied van de gemeente kan beperken indien blijkt uit het onderzoek van de aanvraag dat de bij artikel 3 bedoelde erkenningscriteria waaraan wordt voldaan, zich in een bepaald deel van de gemeente concentreren.

5. Opmerking van formele aard

De Raad stelt vast dat het hem ter advies overgelegde ontwerp het volgende opschrift heeft : "ontwerp van koninklijk besluit tot vervanging van het koninklijk besluit van 7 november 1966 betreffende de tewerkstelling op zondag in kleinhandelszaken en kapperssalons gevestigd in badplaatsen, luchtkuuroorden en toeristische centra".

Hij wijst erop dat krachtens artikel 10 van het ontwerp het koninklijk besluit van 7 november 1966 wordt opgeheven. Gelet daarop ziet hij dan ook het nut ervan niet in om in het nieuw koninklijk besluit de verwijzing naar het besluit van 1966 te behouden.

Voorts laat de Raad opmerken dat de notie "kuuroorden", die voorkwam in het koninklijk besluit van 7 november 1966, niet in het ontwerp wordt hernomen.

Gelet daarop stelt hij voor het opschrift van het ontwerp als volgt te formuleren : "ontwerp van koninklijk besluit betreffende de tewerkstelling op zondag in kleinhandelszaken en kapperssalons gevestigd in badplaatsen en toeristische centra".
